

[Lange.]

til at besvare; hvis vi ikke maatte rejse Spørgsmaal, om hvilke vi ikke paa Forhaand var sikre paa, at Ministeren vilde kunne besvare dem, vilde vor Talefrihed blive i høj Grad begrænset. Men i øvrigt mener jeg, at det er ikke alene vor Ret, men vor Pligt, og det er i Virkeligheden Oppositionens eneste Mulighed i denne Situation: at rejse Spørgsmaal, som Ministeren maa besvare, hvis han vil i Dag eller en anden Dag. Vi kræver ikke, at disse Spørgsmaal om Administrationsforhold skal besvares den Dag, de rejses, dersom Ministeren ikke kender til dem, men vi synes, vi har Ret til at kræve dem besvaret paa et eller andet Tidspunkt. Og vi mener, at det ikke alene er vor Ret, men vor Pligt at kritisere Regeringen. Regeringen kan gøre, hvad den vil, og Regeringen gør jo i hvert Fald i meget stor Udstrækning, hvad den vil. Men Retten til at spørge og Retten til at kritisere er Regeringen i hvert Fald endnu ikke i Dag i Stand til at tage fra os.

Den højtærede Handelsminister sagde, at jeg burde egentlig være glad for den Foranstaltning, man har truffet fra Nationalbankens Side, og som stiller Hovedbankerne og Provisbankerne lige. Ja, men Forholdet er jo ikke det, at Provisbankernes naturlige Hovedforbindelse er Nationalbanken. Jeg tror ikke, Provisbankerne vil opfatte dette som et glædeligt Skridt. Hvis man havde stillet Provisbankerne lige saa gunstigt som Hovedbankerne, kunde der have været et vist Grundlag for Taknemmelighed over for det, der er sket, men det er det modsatte, der er Tilfældet, og det kan nu ikke bortforklares. Den højtærede Handelsminister vil ikke være i Stand til at bortforklare, at det Skridt, her er taget fra Nationalbankens Side, peger paa og ogsaa maa medføre en Forhøjelse af Renteniveauet her i Landet.

Med Hensyn til Salget af Krisefondens Obligationer udtalte den højtærede Handelsminister, at det kun var en lille Post, der blev solgt. Det er et Plus til de Obligationer, Nationalbanken har solgt. Men mine Partifæller og jeg har i øvrigt ikke kritiseret, at man har solgt disse Obligationer. Man har, selv om man siger, det er en lille Post, i hvert Fald hidtil solgt tilstrækkeligt for Opfyldelsen af det Formaal: at holde Obligationskurserne nede, at holde Renteniveauet oppe. Jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at hvis vi fortsætter med den nuværende

økonomiske Udvikling i dette Land, vil der komme mange flere af disse Obligationer paa Markedet. Hvis man ikke kan optage store udenlandske Laan og holde det gaaende en vis Tid, ja, saa har man efterhaanden ingen anden Vej end en Diskontoforhøjelse — som man ikke vil, for man kan naa det samme Formaal ad andre Veje — eller Salg af Krisefondens Obligationer. Derfor er det ikke Spørgsmaalet, hvad der er solgt, men Spørgsmaalet er, hvad der vil blive solgt i Fremtiden, og her er Forholdet det, som jeg paapegede i min første Tale, at Bankernes Kassebeholdninger er paa det Punkt, at ethvert forøget Salg af Krisefondens Obligationer absolut maa føre os ind i ikke alene en Renteforhøjelse, som vi er stærkt inde i, men ogsaa en meget stærk Kreditindskrænkning.

Den ærede Ordfører for Udvalget (P. Christensen) sagde, at han var enig med mine Partifæller og mig om, at man saa snart som muligt skulde gaa til en Afvikling af den bestaaende Ordning, men der var ikke den mindste Anledning til i Øjeblikket at begynde en saadan Afvikling; man maatte snarere sige, at Tiden krævede en yderligere Skærpelse. Jeg ved ikke rigtig, hvad den ærede Ordfører mente hermed. Jeg ved ikke, om han mente noget i Retning af det, jeg nu har talt om med Hensyn til Valutabalancen; ellers forstaar jeg ikke, hvad han sigtede til. Jeg ved nemlig ikke, hvorledes man yderligere skulde skærpe denne Ordning, for gennem det Forslag, der nu bliver gennemført — jeg tror gerne, det er den højtærede Handelsministers Formaal at lempe —, har man faaet en endnu mere vidtgaaende Magt end tidligere til at skærpe Systemet. I Virkeligheden er der i det Forslag, der nu om kort Tid bliver vedtaget, ingen Grænser for den Skærpelse af Systemet, der kan finde Sted. Men jeg synes, at den ærede Ordfører har i høj Grad Uret, naar han siger, at der ikke er nogen Anledning til at begynde en Afvikling. Jeg tror, at baade Udviklingen indadtil og vort Forhold udadtil giver i høj Grad Anledning til at mene, at Regeringen skulde have lyttet til Erhvervsorganisationernes Raad, skulde have taget Hensyn til den Henvendelse, der er sket, og i Stedet for at forlænge Ordningens Gyldighed skulde have søgt en begyndende Afvikling.

Gunnar Fog-Petersen: Det ærede 12te landstingsvalgte Medlem (Villemoes) søgte at give Tinget den Opfattelse, at der var en reel Mulighed for at afsætte